

studenca je zajemal oni blagoslov, ki je podpiral njegovo plemenito delovanje in vodil njegove stopinje do svetniške popolnosti.

Mamica.

Atek!«

»Kaj pa je, Mimica?«

Oče se je sklonil preko male posteljice in popravil odejo, ki bi bila zdrsnila detetu z ram. Zgenil se je otrok in žalostno obrnil svojo kodrolaso glavico proti očetu. Hrepenenje in nedolžnost mu je sijala iz plavih očesc.

»Atek, ljubi atek, kako te imam rada!«

Privila je očeta k sebi in ga božala z drobnimi ročicami.

»Mimica, ne razgali se, se boš zopet prehladila in hujše ti bo!«

Skrb in bojazen je vela očetu iz besed.

»Atek, kje pa je mamica, oh, tako dolgo je že nisem videla. Zakaj pa ne pride nič k meni, ali je morebiti huda.«

»Pomiri se, hčerka moja, saj pride kmalu zopet k tebi.«

Tiho je govoril oče in mala se je prestrašila.

»Atek, zakaj pa so ti prišle solze v oči, ne smeš jokati! Bom še jaz začela.«

Hud kašelj jo je napadel in ji stresal šibko telesce.

»Ne govori preveč, Mimica, lepo tiho bodi in mirno zaspančkaj.«

Pobožal jo je in jo previdno odel. Mimica se je umirila in zatisnila oči. Oče pa je sedel na stol in gledal skozi okno.

Zunaj je bila jesen. Divji kostanji so rdeli v mrzlem dihu jeseni in raz drevje se je usipalo listje, ki ga je raznašal hud piš visoko v zrak. Hladno solnce je prodrlo zameglelo nebo in oživiljalo mrtvo pokrajino.

Gledal je skozi okno in opazoval ljudi, ki so hodili mimo z zadovoljnimi in srečnimi obrazi. Hudo mu je postalo ob tem pogledu in ozrl se je na sliko mlade žene, ki je visela na steni. Solze so mu prišle v oči in bolest se mu je oglasila v srcu.

Pred tremi meseci je bila žena še čisto zdrava, ali naenkrat jo je napadlo in nič več ni bilo pomoči. Z žalostjo jo je spremljal na zadnji poti, ali vendar mu je sijal žarek nade in tolažbe. Imel je hčerko, zdravo in mlado, ki ga je tako živo spominjala umrle žene. Poprijel se je otroka z vso skrbjo in ga vzljubil nad vse, no saj ni imel nikogar drugega na svetu. Toda naenkrat je začela Mimica bledeti in bolehati; šel je k zdravniku, ali bolezen se je vedno hujšala. Hudo je bilo očetu, ko je videl, da izginja njegov zadnji žarek sreče, in znosil je otroku vse skupaj, samo da mu je ustregel. In poleg tega je ubogo dete vedno vzdihovalo po mamici, ki je pa ni bilo več med živimi. Jokalo je očetu srce ob taki priliki, ko ga je spraševala, kje je mamica in kdaj bo prišla k nji; videti je bilo otroku, da hira samega hrepenenja po materi.

Ozrl se je na njo. Medli solnčni žarki so posijali skozi okno in razsvetlili njen drobčkani obrazek, da je bila mična kot angelček. Oče se je sklonil ginjen k njej in ji poljubil blede lice.

»Mamica...!«

Zdrznila se je in odprla široko oči.

»Atek, ali ni bila zdajle mamica pri meni? Kje pa je?«

Zaklicala je materino ime in se ozirala koprneče okrog. Ko je spoznala prevaro, je umolknila in solze so jo oblile.

»Ne jokaj, ljubi otrok moj, saj sem jaz pri tebi, potclazi se.«

Stisnil je njeno malo glavico k sebi in ji poljubljal očesca.

»Atek, povej mi no, povej, kje je mamica? Ti veš, kje je, samo povedati mi ne maraš. Daj, povej mi, atek. Lepo prosim.«

Sklenila je ročici in gledala vsa upazeljna v očeta, ki je prišel v zadrego.

»Zakaj pa tako sprašuješ, Mimica?«

»Poglej, atek, ker noče priti mamica k meni, bom šla pa jaz k njej. Pojdiva oba, saj je zunaj tako lepo! Atek, usliši mojo prošnjo, saj praviš, da me imaš rad.«

Milo je postalo očetu, ko je slišal otroka tako govoriti, in težko je prikrival svojo ginenost.

»Samo malo potrpi, pa pojdeva! Najprej te moram cbleči.«

Prinesel je obleko in jo napravil. Hotela je stopiti na noge, toda bile so tako slabe, da je omahnila na posteljico.

»Atek, pa me nesi!«

Zavil jo je v pleteno ruto, da je komaj kukala vun, in jo stisnil v naročje. Veselja je zažarel Mimici obrazek in vsa srečna je poljubljala dobrega atka.

Stopila sta na ulico in krenila skozi mesto po poti, po kateri hodi vsak dan toliko in toliko ljudi. Dolgo sta hodila in nestrpna je spraševala Mimica.

»Atek, ali je še daleč do mamice?«

»Takoj bova tam, samo malo potrpi!«

Vznemirjena je postala, da jo je oče komaj nesel; kajti hudo mu je postalo ob otrokovem veselju, ker je vedel, da ne bo dolgo trajalo.

Približala sta se pokopališču. Stopila sta skozi velika vrata in pred njima so ležale dolge in neme vrste grobov. Otrok se je stresel.

»Atek, ali je tu mamica?«

Nič ji ni mogel odgovoriti. Hitro je hodil po peščenih stezah in dospel do samotnega groba, poleg katerega je otožno pobešala svoje veje krivenčasta žalujka. Ustavil se je.

»Poglej, Mimica, tu je zadnji dom tvoje mamice, tukaj počiva. Trudna je bila in je legla, da si odpočije od življenjskega napora.«

Pokazal je na grob in temen oblak je zasenčil otrokovo čelo.

»Tu počiva mamica? Trudna je bila? Atek, ali bo dolgo spala, kdaj pa pride k meni?«

»Kmalu, kmalu —«

Ni mogel dalje, solze so ga oblile.

»Ali ti je hudo, atek, da mamica spi? Pustiva jo, naj se spočije, bo pa potem prišla k nama.«

»Da, da, prav imaš, ljubi otrok!«

Zategnil je ruto tesneje in si obrisal oči. Dolgo sta stala nema in gledala grob. Naposled se je zdramil oče.

»Mimica, solnce bo kmalu zašlo in tudi do noči ni več dolgo; podvizati se morava, da prideva z mrakom domov. Tako, sedaj se pa lepo posloviva od mamice!«

Dete je pogledalo nizko gomilo s pogledom polnim otroške ljubezni in zašepetala:

»Z Bogom, mamica, z Bogom, sladko spi!«

Vzdrhtela je stara žalujka in zdelo se je, kot bi se mešale med njeno šustenje tihe besede:

»Z Bogom, do svidenja, sladko dete!« — — —

Počasi sta se vračala domov. Nastopajoči mrak se je boril z dnevno lučjo in po mestu so se že pričele prižigati žarnice. Mala se je stiskala k očetu in spala ono mirno spanje, ki ga spi edino nedolžna mladost; kakor bi bil prišel mir v njeno srcece, odkar je bila na pokopališču.

Prišla sta do stanovanja. Tiho je odprl oče vrata in položil spečo hčerko na posteljico. »Napravil je luč in zadel previdno otroka. Sam pa je sedel poleg nje in si podprl z rokami glavo.

Motno je razsvetljevala stara svetilka sobo in mračne sence so se pregibale po kotih. Zakašljala je Mimica in se okrenila.

»Atek, ali je mamica že odšla?«

»Saj sva že bila pri nji!«

»Ne, ne! Oh, tako lepo se mi je sanjalo, da je bila pri meni, in predno je šla, mi je rekla, da pride kaj skoro nazaj —«

Napadel jo je kašelj in užalostil se je oče.

»Zakaj nisi tiho, Mimica!«

»Ali nimaš nič rad mamice? Zakaj pa ne maraš, da ti pripovedujem o nji?«

Čuden blesk so dobile njene oči in nekak blažen izraz je dobilo njeno drobno obličje. Zazrla se je v kot, kjer so mrgolele strahotne sence, in dihnila je:

»Poglej, atek, zopet prihaja mamica, vsa bela in lepa je. Vidiš, vidiš jo! Sem gre proti meni, in kako prijazno se mi smehlja. Veseli se, atek; zakaj pa me tako prestrašeno gledaš? Je že tu, oh mamica, ljubljena mamica . . .!«

Stegnila je roki in omahnila nazaj. Rajski smehljal j ji je zaigral na ustnih, šepetajočih sladko materino ime, in skoprnelo je mlado srce.

Oče se je zgrudil jokajoč na njo in ji poljubljal mrtve ustnice . . .

J. Gabriel.

Naše igre.

6. Gospodarstvo in gospodinjstvo.

Ko bi bili vi videli, kakšen gospodar, sem bil jaz včasih! Nikdar več ne bom takó bogat, če doživim tudi sto ali kar tisoč let.

Že zadnji pot sem vas vodil po svojem polju; danes bomo pa pogledali moje domače gospodarstvo. Velik bezgov grm predstavlja mojo — danes seveda uničeno — domačijo. Pri tleh vidiš vežo, kuhinjo, spodnjo hišo, hleve in druga gospodarska poslopja. Gori na vejah je bila pa zgornja hiša. Stopnjic sicer ni bilo do nje; pa saj smo znali dobro plezati. Zares mogočna, prav gruntarska hiša — kaj?

Stopimo v hlev. Lepo samzase stoji. Tam v kotu konj, ki ga je prinesel prejšnje leto sv. Nikolaj. Tako ponosno stoji pri jaslih; prav nič se pa ne zmeni za lepodišeče seno, ki gleda iz jasli. Potem pa cela vrsta krav iz borovih storžev; iz smrekovih storžev pa rajda teličkov. Mora se ti srce smejati, če ženeš toliko čedo na pašo ali pa na vodo.

Pri takem »gruntu« je pa tudi obilo dela. Seveda treba zato tudi dosti poslov. Po pravici povem, da nisem bil zanje nikdar v zadregi. Prav za majhno plačo — pa še te niso nikdar dobili, pa je tudi niso